

Keppelse Golf Club - „Oase van rust”

Al heel lang herinnerde een van tijd tot tijd optredend zacht knagen aan ons geweten ons er aan dat sedert ruim dertig jaren de redactie van „Golf” zich weinig of niets gelegen had laten liggen aan de Keppelse Golfclub, afgezien dan van een steeds smaller wordende en tenslotte nog slechts druppelende stroom van clubberichten. Er was dan ook niet meer nodig dan een kort maar bondig gesprek met de sedert kort in de functie van secretaris getreden heer J. P. Eschauzier om tot de definitieve

afsprake te komen, dat de uitslagen van de wedstrijd om de „Golf”-beker deze keer telefonisch naar de Keppelse Golfclub zouden worden doorgegeven.

„We moesten ons van de belangstelling voor deze wedstrijd op de Keppelse GC maar geen illusies maken”, aldus de heer Eschauzier. Groot was dus onze verrassing toen er op die zaterdag toch nog 19 deelnemers waren en nog groter werd die verrassing toen later bleek dat de opkomst op vijf grotere clubs geringer was geweest!

Hoe het begon

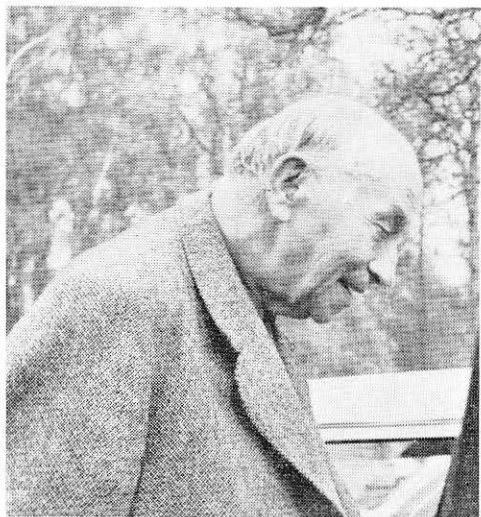
Wij herinnerden ons vagelijk dat de vereniging in 1925 of 1926 was opgericht onder de naam Golfclub „Enghuizen”, maar dr. B. J. Westerbeek van Eerten, mede-oprichter en oud-vicevoorzitter van de club, was er om het allemaal nog eens nauwkeurig op te halen. Inderdaad is de club omstreeks december 1925 opgericht in het kasteel „Enghuizen” van de gravin Van Rechteren Limpurgbsse. Van Heeckeren.

De 75 leden mochten van de oranjerie gebruik maken als clubhuis; het terrein was juist groot genoeg voor negen zeer korte holes met gecombineerde tees en greens; het geheel op twee grote weilanden, afgezet met prikkeldraad. Hoewel de eerste tee op acht meter van de oranjerie lag, moest men een heel eind omlopen, want over het prikkeldraad klimmen was verboden. Enkele inventieve dames — aldus dr. Westerbeek van Eerten — vonden er iets op: zij rolden onder het prikkeldraad door! Ook de greens moesten ter bescherming tegen de op de fairways grazende koeien met prikkeldraad worden afgezet. De toestand van de greens wordt het best geïllustreerd door het grapje dat op de naburige Rosendaelsche Golfclub de ronde deed, over een “local rule” op de Keppelse: “Lost ball on the green, no penalty”!...

E. W. Tenkink, een van de leden van het eerste uur van de Golfclub „Enghuizen” en in zijn beste jaren elf maal clubkampioen; als zijn rug hem niet plaagde, zou hij nog spelen, want hij leeft nog altijd enthousiast en belangstellend mee met het wel en wee van de nu Keppelse Golfclub.

Verbeelding en werkelijkheid

Hoe de koeien oorzaak konden zijn van het verloren gaan van een bal, had volgens dr. Westerbeek van Eerten de "long hitter" van de club, de heer E. W. Tenkink, eenmaal ervaren. Deze heeft met een van zijn machtige drives eens een koe die temidden van een kudde op zestig meter van de tee juist „met de staart omhoog stond” vlak onder de staart geraakt. „Aangezien de bal nergens meer te vinden was, lag de gevolgtrekking voor de hand. We hebben nog even aan de voorkant van de koe staan wachten, maar toen er geen bal verscheen heeft Tenkink met een nieuwe bal verder gespeeld.” De heer Tenkink bevestigde ons desgevraagd later op de dag het verhaal, in zoverre dat hij inderdaad eens een koe heeft geraakt en de bal niet heeft teruggevonden, maar de bijzonderheden acht hij aan een nog rijkere fantasie dan de zijne ontsproten. Géén fantasie is, dat deze zelfde heer Tenkink in 1937 – de club bestond toen elf jaar – voor de negende maal clubkampioen werd, in 1941 driemaal de maandbeker won, in 1942 een hole-in-one maakte op de negende hole (130 meter), in 1951 de lopende maandbeker in april voor de vijfde maal en toen definitief won, prompt een nieuwe beker beschikbaar stelde en die meteen driemaal achtereen won (!), in januari 1952 andermaal de maandbeker won en in 1954 voor de elfde maal clubkampioen werd. Helaas heeft een rugkwaal hem de laatste jaren belet verder actief aan het clubleven deel te nemen, maar zijn belangstelling is er niet minder om geworden.

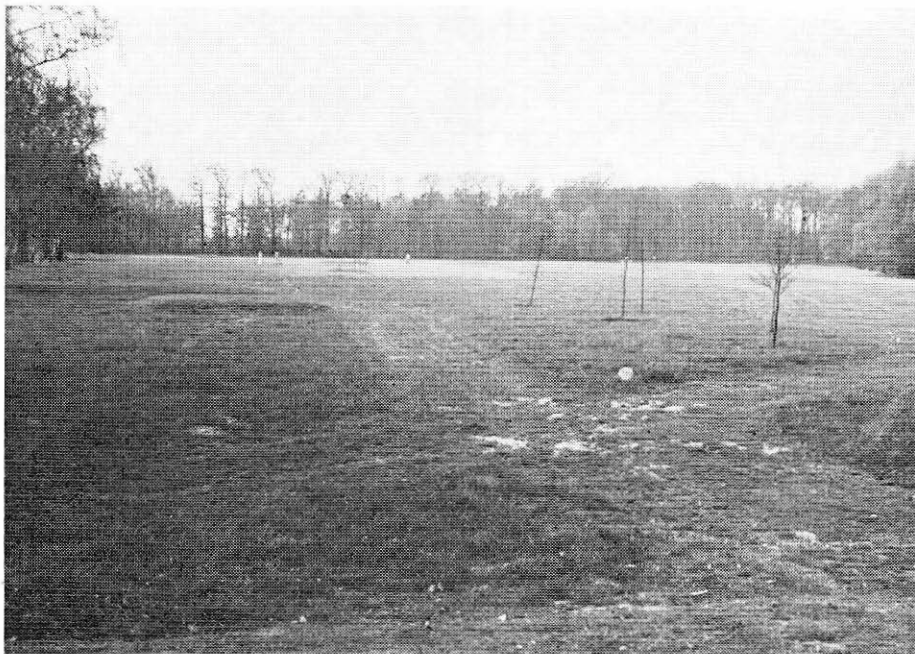
Dr. B. J. Westerbeek van Eerten, mede-oprichter van de Golfclub „Enghuizen”, oud-bestuurslid en met J. C. Coops „architect” van het oudste deel van de tegenwoordige baan na de verhuizing van „Enghuizen” naar Laag-Keppel.

Verhuizing

Op de duur bleek echter dat de door de heer G. M. del Court van Krimpen zo ingenieus uitgelegde baan op „Enghuizen” niet geschikt was te maken voor enigszins aanvaardbaar golf en in 1931 besloot de club dan ook, ondanks het aanmerkelijk geslonken aantal leden, te verhuizen naar een terrein op de bezitting van baron Van Pallandt in Laag Keppel, dat bovendien de mogelijkheid tot uitbreiding bood, al kon daar voorlopig, pecunia

Uitzicht vanuit het clubhuis over het oude gedeelte van de baan van de Keppelse Golfclub.

De jongste uitbreiding van het terrein van de Keppelse G.C.; hier zijn drie holes uitgezet.

causa, nog geen sprake van zijn. De baan werd uitgezet door de heren Westerbeek van Eerten en Coops. Het ledental steeg weer, zij het dat er van de ongeveer honderd leden... een 90-tal theeleden waren. Maar het tiental enthousiasten speelde serieus en zelfs als 's winters in de sneeuw de reeën om het clubhuis scharrelden, kwamen ze nog bij elkaar en deden binnen spelletjes. „Er werd consciensieus gegolfd; ieder hield zijn eigen handicap bij”, aldus dr. Westerbeek van Eerten, die er tot slot nog aan herinnerde dat in de jaren 1940-'45 de club in velerlei opzichten een „toevluchtsoord” was voor golfers uit het westen. Voor zover er nog kon worden gespeeld, kwamen eerst de kinderen van de leden caddieën en toen de kinderen gingen spelen, kwam de dorpsjeugd caddieën.

Mini-record

Aan een artikel in „Golf” van maart 1938 ontleen wij:

„Wij geloven dat „Enghuizen” quo oppervlakte elk record slaat. Er zal geen enkele officiële golfclub ter wereld zijn, waarvan de negen holes op een oppervlakte van slechts 3 hektaren zijn uitgelegd. De ontwerper van de course moet een kunstenaar van de eerste rang zijn geweest, anders zou hij niet zo met dit terreintje hebben kunnen woekeren. Het is een sportief genoegen om „Enghuizen” (zo heette de club toen nog. Red.) rond te gaan. Geloof geen ogenblik dat de baan gemakkelijk is.

Integendeel: elke slag moet met de grootste accuratesse worden gespeeld, wil men iets van de score terecht brengen.”

De baan omvatte toen zeven greens en acht tees; de bogey voor 18 holes was 60; de meeste fairways kruisten elkaar op het middenveld; de toestand van fairways en greens werd geroemd als „eerste klas”. De club speelde toen in de oostelijke handicapcompetitie, genoot voor „thuiswedstrijden” gastvrijheid op de Rosendaelsche of de Sallandse golfclubs en had juist toen van het NGC toestemming gekregen thuiswedstrijden op eigen terrein te mogen spelen, mits met instemming van de tegenpartij. Jan Blansjaar was op gezette dagen beschikbaar voor lessen.

Douglas Monk, toen professional aan de Hilversumse GC, zei na een ronde met Jos van Dijk: „Niettegenstaande het kleine terrein bezit de course een uitstekende variatie, waar men veel op leren kan. De holes zijn zodanig uitgelegd, dat elke slag zeer zuiver moet word engespeeld, wil men niet in moeilijkheden komen en wil men ongeveer in bogey-cijfers rondgaan.”

Karakteristiek

Wij hebben bij ons jongste bezoek kunnen vaststellen dat deze karakteristiek van de baan nog onveranderd geldt. Door de uitbreiding zijn er nog slechts twee elkaar kruisende fairways, zodat men op de tees niet meer op elkaar hoeft te wachten

JUWELIER
DEN HAAG

PAARLEN - SMARAGDEN

SCHAAP N.V.
NOORDEINDE

ROBIJNEN - SAFFIEREN

met afslaan. Overigens worden op een aantal holes aan de nauwkeurigheid van de slagen nog steeds hogere eisen gesteld dan aan de lengte. Een beetje „histoire contemporaine”, ontleend aan het in de loop van de laatste dertig jaren verschenen clubnieuws.

Hoezeer het clubleven er bloeide, blijkt uit een verslag over het weekeinde van 25 juni 1938 met als hoogtepunt — na een middag golf en zwemmen in „de rivier van Liese” (de Oude IJssel, die een deel van het domein van de heer J. E. Liese begrensde) — een diner in „De Gouden Karper” in Hummelo, gevolgd door de film “An excursion in golf with Bobby Jones”. Onder de gasten van de Enghuizer, Twentse en Sallandse clubs bevond zich ook de bekende kunstschilder Adriaan Lubbers „die na de film spoedig een Larense bohemien-sfeer wist te scheppen. In de tuin, gezeten in het midden van een grote kring, zong hij, begeleid

door zijn uitstekende gitaarspel, hill-billy songs en oude bekenden van Speenhoff en Louis Davids... Het begon reeds licht te worden toen de laatste gasten van elkaar afscheid namen.”

Baanrecord

En uit het najaar van datzelfde jaar: „De bekerwedstrijd van oktober werd wederom gewonnen door H. A. G. van der Hardt Aberson, ditmaal met zéér bijzondere cijfers: 36 en 34 (bogey 30). Hiermede evenaarde hij het baanrecord, dat op naam van Jos van Dijk staat”.

Begin 1941 werd een nieuw bestuur gekozen: mr. J. P. Coops, voorzitter, dr. B. J. Westerbeek van Eerten- vicevoorzitter, P. Ravenswaay, secretaris, P. van den Berg, penningmeester, ir. A. J. Ingen Housz en M. F. D. E. Horst, leden. Gemeld werd: „Het terrein bevindt zich, de omstandigheden in

Als u deze foto vergelijkt met die op de omslag, dan weet u het: beide brengen het clubhuis van de Keppelse G.C. in beeld met de deelnemers aan de wedstrijd om de „Golf”-beker.

Deze foto uit 1938 zou vandaag gemaakt kunnen zijn; aan het natuurschoon op de Keppelse Golfclub is niets veranderd.

aanmerking genomen, in een alleszins bevredigende toestand. Het bestuur hoopt op een druk bezoek van golfers uit andere delen des lands. Gezien de mooie en rustige omgeving met goede logeergelegenheid zal het geen verloren vakantie zijn". Er werden dat jaar geanimeerde Pinksterwedstrijden gespeeld en in augustus vestigde Jos van Dijk met 64 een nieuw baanrecord.

In 1942 werd er nog een vrijwel volledig programma afgewerkt tussen 24 mei en 13 september, dat werd besloten met het nieuwe Kampioenschap van de Achterhoek, waarvoor enige leden een zilveren presenteerblad hadden uitgelopen, dat door mr. N. van Hasselt werd gewonnen.

Grote stilte

Voor 1943 werd nog een bescheiden programma aangekondigd en daarna viel „de grote stilte”, gedurende welke — zoals wij reeds schreven — „de club in velerlei opzichten een „toevluchtsoord” was voor golfers uit het westen”. Op 2 september 1944 werd de laatste wedstrijd om het Zilveren Blad gespeeld; daarna werd de baan ongeschikt voor wedstrijden en — aldus een berichtje in „Golf” van maart 1946 — „men zal moeten wachten tot de

club over een nieuwe baan beschikt”. Inmiddels was het bestuur gewijzigd: in plaats van de heren Van den Berg en Ingen Housz waren de heer H. Ernst Deleth (secretaris) en mevrouw M. Aberson-ten Zeldam gekozen, die in 1948 werden opgevolgd door de heren B. Aberson en E. W. Tenkink.

De pessimistische mededeling dat de baan „ongeschikt was geworden voor wedstrijden” werd in april 1948 — zonder nader commentaar — gelogenstraft door de uitslag van de maandbeker, die toen door P. Ravenswaay voor de vijfde maal en definitief werd gewonnen. De club leed echter financieel een zwaar bestaan „en het is slechts aan de grote offers der 14 spelende leden te danken, dat het agendapunt „opheffing der vereniging” tot dusver steeds werd verworpen”; aldus een bericht in juni 1958 met een oproep tot deelneming aan het jaarlijkse golfweekend. Die had althans tot resultaat dat er toen méér gasten dan leden op de club waren!

Ook het golfweekend 1949 werd op die manier een succes, mede dankzij „de uitnemende toestand van de baan, resultaat van wekenlang zwoegen van mevrouw Van der Hardt Aberson-ten Zeldam, voor

zover wij weten de enige vrouwelijke baan-commissaris in ons land”, aldus het verslag.

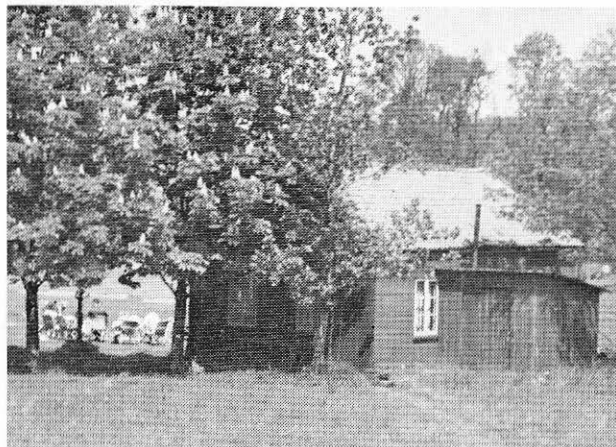
Nieuwe naam

In 1950 trad er weer een nieuw bestuur op. Men krijgt de indruk dat in de jaarvergaderingen de ene helft van de werkende leden het vechten tegen de bierkaai beu, tegen de andere helft zegt: „Nu moeten jullie het maar weer eens een jaartje opknappen”. In 1950 werden het M. F. D. E. Horst, voorzitter, J. C. Coops, secretaris, mevr. J. H. Ernst Deleth-Jones, penningmeesteresse, H. A. G. van der Hardt Aberson, vice-voorzitter. Er kwam weer een uitgebreid en geslaagd golfweekend en in november werd in „De Gouden Leeuw” in Laag-Keppel voor leden, theeleden en genodigden een filmavond gegeven.

In de loop van 1951 – wanneer is in „Golf” niet vastgelegd – werd de al sinds lang niet meer toepasselijke naam „Enghuizen” gewijzigd in Keppelse Golf Club en in het jaar daarop kreeg de vereniging een nieuw – het tegenwoordige – houten clubhuis, dat een nieuwe stimulans betekende voor het clubleven: er werden vriendschappelijke wedstrijden uit en thuis gespeeld tegen de Sallandse en de Haagse Golfclubs, er was weer een druk bezocht golfweekend en in november speelde onder zeer grote belangstelling Gerard de Wit er met mej. M. Maschmeijer een demonstratiepartij tegen mevrouw B. M. van der Hardt Aberson en J. C. Coops.

Schone slaapster

Maar alle pogingen om de vereniging definitief uit het slop te halen waren niettemin vergeefs. In 1953 nam mr. K. L. F. Kerssemakers de ondankbare taak van het secretariaat op zich, waarvan hij zich niettemin met humor kweet: „Het belangrijkste feit van het jaar was dat de vereniging bleef voort-

Deze foto van het eerste clubhuis (achterzijde) van de – toen nog – Golfclub „Enghuizen” dateert uit 1938.

bestaan”, was een bijna stereotiep tragi-komische passage in zijn jaarverslagen. De clubberichten aan „Golf” druppelden steeds schaarser binnen; in 1955 en '56 kwam de Keppelse GC telkens slechts éénmaal in het nieuws en van 1957 tot 1966 in het geheel niet, al moet er in die jaren wél zijn gespeeld, getuige het levensteken in januari 1967:

„In verband met reconstructie en uitbreiding van de baan tot negen holes zal deze tot nader order niet kunnen worden bespeeld.”

Er was dus in die jaren van stilte toch wel iets gebeurd: toen de Schone Slaapster ontwaakte, bleek dat „iets” te hebben geleid tot het in huur verwerven van een aangrenzend terrein, waarop thans de holes 4, 5 en 6 liggen. In 1968 werd er op de Keppelse weer voor de „Golf”-beker gespeeld, alsmede om het clubkampioenschap én de „Krukenbeker”; mr. Kerssemakers werd als secretaris opgevolgd door de heer J. Ch. J. de Vilder.

Verjongd

Maar het zittende bestuur oordeelde het toch beter dat de jongere generatie het nu maar moest overnemen en voortzetten. Dat is gebeurd en vooral secretaris Eschauzier is nu de enthousiaste motor; hij laat niet alleen zijn gedachten gaan over verbetering van de baan, maar ook over het onderhoud én over de mogelijkheid om dit met een zestigtal leden (onder wie nog een tiental theeleden) te kunnen financieren, zonder een onevenredig hoge contributie te vragen.

In het verleden – vandaar dit lange verhaal – is wel gebleken dat de Nederlandse golfers belangstelling hadden voor de Keppelse golf en er is geen

Voorjaarswedstrijden NKWV

Op de plaats waar in 1938 dit clubhuisje van de, toen nog Golfclub „Enghuizen” geheten, Keppelse Golfclub stond – de bloeiende kastanjbomen op een andere foto werken enigszins verwarrend, maar het is hetzelfde gebouwtje – staat nu een tweemaal zo groot houten gebouwtje.

enkele reden waarom men juist nu niet van tijd tot tijd het drukke en rumoerige westen zou ontvluchten naar de nog altijd landelijke Achterhoek, met zijn afwisselend natuurschoon. Voor de jagers onder onze golfers moet het in het seizoen een paradijs zijn. En het is een heel bijzondere ervaring op (wellicht) 's werelds kleinste en kortste 9-holesbaan (3220 meter; SSS 56) te spelen.

Het is bepaald niet de bedoeling van het bestuur van de Keppelse Golfclub deze mee „op te stoten in de vaart der golfspelende volkeren”, maar men herinnert zich heel goed dat de Hattense Golf- & Country Club ooit ook eens zó is begonnen, in dezelfde omstandigheden heeft verkeerd en mede dank zij buitenleden en bezoekers tot bloei is gekomen.

Men zal u graag en gastvrij in Laap-Keppel ontvangen. U kunt desgewenst eerst telefonisch een afspraak maken met de secretaris, tel. (08348) 498, maar u kunt ook naar hotel „De Gouden Leeuw” in Laag-Keppel rijden, waar u, na legitimatie als lid van een golfclub en tegen betaling van de greenfee, de sleutel van het clubhuis krijgt.

Het golfgezelschap van het NKWV dat zich tijdens de lunch in het clubhuis van „Toxandria” op vrijdag 25 april jl. lichamelijk en geestelijk voorbereidde op de daarna te spelen wedstrijden, was wat minder groot dan gebruikelijk. De afwezigen hebben we wel gemist. Ze behoren zo helemaal bij onze wereld van genietters van een snipperdag waarin je even vraagstukken van lonen en prijzen, van investeringen en rendement kunt vergeten. De ruim twintig deelnemers die wel „snipperden”, konden genieten van de tot dan toe een van de weinige zonovergoten voorjaarsdagen van 1969 en van de prachtige golfbaan van „Toxandria”. De fairways en de greens waren zoals ieder golfspeler zich die wenst en waarvan de laatste maanden alleen maar kon worden gedroomd.

Tijdens het zeer genoeglijke diner in het clubhuis werden door de voorzitter, dr. R. van Maanen, de winnaars gehuldigd en werden de bekervoorzitters uitgereikt.

De heer J. H. H. Verloop won de *Beinesbeker* door tegen par 3 up te scoren.

Dr. Fr. X. M. E. G. Dor kon voor een jaar de *Spaanse beker* mee naar huis nemen. Hij scoorde in de Stablefordmatch 33 punten.

De *Van Meeuwentrophee* kwam in handen van V. T. H. M. Dobbelman; hij leverde de beste prestatie van alle deelnemers op de laatst gespeelde 9 holes: 4 up tegen par.

Afgesproken werd dat de najaarswedstrijden op 3 oktober a.s. zullen worden gespeeld, waarschijnlijk op de Eindhovense Golfclub. Laten zij die deze datum nog niet in de agenda geplaatst hebben, dit nu direct doen.

**Golfers, herstel op de greens de gaten
van het neerkomen van de bal**
